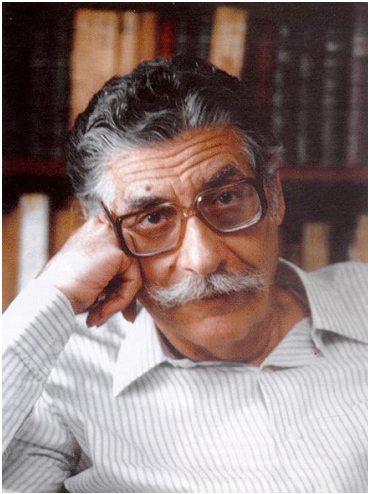

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μανόλης Αναγνωστάκης

Νέοι της Σιδώνας, 1970

Ανατρέξτε στην ιστοσελίδα του [Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού](#), ακούστε τον Μανόλη Αναγνωστάκη να διαβάζει το ποίημα Νέοι της Σιδώνας 1970 και κατόπιν απαντήστε στις παρακάτω ερωτήσεις

1. Με γνώμονα τις τρεις τάσεις που αναπτύσσονται στην ποίηση της [πρώτης μεταπολεμικής γενιάς](#) σε ποια θα εντάσσατε το συγκεκριμένο ποίημα και γιατί;
2. Ποια συμπεριφορά πιστεύετε ότι θα περίμενε ο ποιητής από τους νέους της εποχής του; Δεδομένων [των γεγονότων](#) που ακολούθησαν τρία χρόνια αργότερα στο [Πολυτεχνείο](#) θεωρείτε ότι ανταποκρίθηκαν τελικά στις προσδοκίες του;
3. Αφού διαβάσετε το ποίημα του [Καβάφη Νέοι της Σιδώνας, 400 μ.Χ.](#) να εντοπίσετε τα κοινά στοιχεία στη συμπεριφορά των νέων των δύο ποιημάτων.
4. “Κανονικά δεν πρέπει να έχουμε παράπονο”

Σε ποιους θα απευθύνατε σήμερα μια τέτοια ειρωνική φράση;

Απαντήστε μέσα από ένα ποιητικό παράλληλο κείμενο με τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

- α. Ο πρώτος στίχος θα είναι ο προαναφερόμενος
- β. Η μορφή θα είναι κοινή με το ποίημα του Αναγνωστάκη
- γ. Θα αποτελείται από 5 ακόμη στίχους

Αφού το ολοκληρώσετε, δημοσιεύστε το ποίημά σας στο [ιστολόγιο](#) της τάξης σας.

Νέοι της Σιδώνας, 400 μ.Χ.

Ο ηθοποιός που έφεραν για να τους διασκεδάσει
απήγγειλε και μερικά επιγράμματα εκλεκτά.

Η αίθουσα άνοιγε στον κήπο επάνω·
κ' είχε μίαν ελαφρά ευωδία ανθέων
που ενώνονταν με τα μυρωδικά
των πέντε αρωματισμένων Σιδωνίων νέων.

Διαβάσθηκαν Μελέαγρος, και Κριναγόρας, και Ριανός.
Μα σαν απήγγειλεν ο ηθοποιός,
«Αισχύλον Ευφορίωνος Αθηναίων τόδε κεύθει -»
(τονίζοντας ίσως υπέρ το δέον
το «αλκήν δ' ευδόκιμον», το «Μαραθώνιον άλσος»),
πετάχθηκεν ευθύς ένα παιδί ζωηρό,
φανατικό για γράμματα, και φώναξε·

«Α δεν μ' αρέσει το τετράστιχον αυτό.
Εκφράσεις τοιούτου είδους μοιάζουν κάπως σαν λιποψυχίες.
Δώσε — κηρύττω — στο έργον σου όλην την δύναμί σου,
όλην την μέριμνα, και πάλι το έργον σου θυμήσου
μες στην δοκιμασίαν, ή όταν η ώρα σου πια γέρνει.
Έτσι από σένα περιμένω κι απαιτώ.
Κι όχι απ' τον νου σου ολότελα να βγάλεις
της Τραγωδίας τον Λόγο τον λαμπρό —
τι Αγαμέμνονα, τι Προμηθέα θαυμαστό,
τι Ορέστου, τι Κασσάνδρας παρουσίες,
τι Επτά επί Θήβας— και για μνήμη σου να βάλεις
μ ό ν ο που μες στον στρατιωτών τες τάξεις, τον σωρό
πολέμησες και συ τον Δάτι και τον Αρταφέρην.»